

Arrest

nr. 111 689 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 augustus 2012 een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type c) teneinde familie in België te bezoeken. Het gevraagde visum wordt op 20 september 2012 toegestaan.

1.2. Verzoekster komt op 29 oktober 2012 via Helsinki, Finland, het Schengengrondgebied binnen. Zij biedt zich op 6 november 2012 aan bij de administratieve diensten van Sint-Truiden, alwaar zij in het bezit wordt gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 28 november 2012.

1.3. Verzoekster dient op 20 november 2012, in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van een Portugese onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 april 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 30 april 2013 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/11/2012 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis van de wet van 15/12/1980 stelt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : ---4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Ter staving van het karakter ten laste in het verleden legt betrokkene een verklaring van Euronet voor met 1 storting dd. 16/04/2011. Gezien het hier een verklaring betreft kan deze niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van het karakter ten laste in het verleden. Gezien er geen officiële documenten bij deze verklaring gevoegd worden kan deze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden.

Daarenboven is de begunstigde die aangegeven wordt op het document [S. S.] en niet mevrouw [K. G.], de betrokkene.

Bijgevolg is niet aan de gestelde voorwaarde voldaan en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het benaerstigingsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De Staatssecretaris laat gelden dat de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Terwijl verzoekende partij wel degelijk aantoonde aan de hand van een betalingsorder ten bedrage van 506 € dd. 16.04.2011 dat zij financieel ondersteund werd door haar zoon [S. H.]. De betalingsorder werd gedaan aan [S. S.], dewelke haar de gelden contant ter beschikking heeft

Daarnaast was [S. H.] tussen 13 en 30 maart 2011 in Indië, waarbij hij bij zijn moeder heeft verbleven en uiteraard alle kosten heeft gedragen en haar heeft onderhouden. Voor 2011 ging haar zoon jaarlijks naar Indië, waarbij hij zijn moeder dan geld bezorgde.

Daarnaast heeft verzoekende partij van haar zoon geld ontvangen via tussenpersonen, zijnde vrienden van haar zoon, telkens als deze naar Indië gingen.

Zo ontving zij

- in juni 2011 het bedrag van 500 € van [K. M.]*
- in november 2011 het bedrag van 700 € van [S. G.]*
- in januari 2012 het bedrag van 500 € van [T. S.]*
- in juli 2012 het bedrag van 1000 € van [B. S.]*

Bewijs van deze betalingen worden opgenomen in het stukkenbundel.

Kopie van de paspoorten van de diverse personen met de stempels in / out worden bij gevoegd.

Verzoekende partij toont aan dat zij financieel ten laste was van haar zoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dienst Vreemdelingenzaken had desgevallend een onderzoek moeten laten doen naar de verklaringen van derden (financiële instelling) dewelke zij afgelegd hebben omtrent de aard van de betaling door de zoon van verzoekende partij, dan wel had verzoekende partij op eenvoudig verzoek van Dienst Vreemdelingenzaken (rechtstreeks dan wel via diensten van de stad Sint-Truiden) bijkomende stukken (zoals diegenen die thans bij gebracht worden) kunnen voorleggen.

Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52.

Verzoekende partij vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de CGVS.

Hoe dan ook is de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen en getuigt deze niet van goed bestuur.

De Staatssecretaris heeft geen enkel onderzoek gedaan naar de bewijzen (van ontvangen levensonderhoud) dewelke verzoekende partij heeft aangebracht.

Deze houding is niet redelijk, noch zorgvuldig en schendt de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd, (schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen)

De bestreden beslissing schendt artikel 8 van het EVRM.

[...]

Verzoekende partij wenst samen te leven met haar zoon; Verzoekende partij heeft recht op een familie en gezinsleven.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten verhindert de uitoefening van het familie en gezinsleven van verzoekende partij."

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uiteenzetting in wezen aangeeft niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing en deze beoordeling als kennelijk onredelijk beschouwt. Het opgeworpen middel dient aldus te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde."

In de bestreden beslissing wordt weerhouden dat niet op afdoende wijze is aangetoond dat verzoekster ten laste is van haar Portugese zoon. Er wordt toegelicht dat ter staving van het ten laste zijn in het verleden enkel een verklaring van Euronet voor een storting op 16 april 2011 werd voorgelegd, doch dat deze niet wordt weerhouden als afdoende bewijs. Hiertoe wordt gesteld dat een verklaring geen voldoende bewijs is van het ten laste zijn in het verleden en dat, gezien er geen officiële documenten bij deze verklaring zijn gevoegd, deze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Tevens wordt gemotiveerd dat de in deze verklaring opgenomen begunstigde niet verzoekster is.

Verzoekster betoogt dat zij aan de hand van deze voorgelegde verklaring wel degelijk heeft aangetoond dat zij financieel werd ondersteund door haar zoon. Verzoekster verwijst hierbij naar dit stuk als “betalingsorder”, doch weerlegt niet het motief in de bestreden beslissing dat enkel een verklaring van Euronet opgesteld op 19 november 2012 werd voorgelegd waarin wordt gesteld dat op 16 april 2011 een geldtransfer van 506 euro werd doorgevoerd. In ieder geval stelt de Raad vast dat verweerder correct vaststelde dat verzoekster zelf niet de begunstigde was van de betreffende geldtransfer en dat dan ook op basis van de door verzoekster bij haar aanvraag voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld dat zij in het verleden financieel werd ondersteund door haar zoon. Deze vaststelling kon volstaan om het betreffende stukken niet te weerhouden als (voldoende) bewijs.

Verzoekster betoogt thans dat de in de voorgelegde verklaring vermelde begunstigde de gelden contant ter beschikking stelde van haar. Verder wijst zij erop dat haar zoon tussen 13 en 30 maart 2011 in Indië was, waarbij hij alle kosten betaalde en haar heeft onderhouden. Zij stelt dat voor 2011 haar zoon jaarlijks naar Indië kwam, waarbij hij haar dan geld bezorgde. Verder geeft zij een opsomming van gelden die zij in het verleden via een tussenpersoon van haar zoon heeft ontvangen. Wat dit – aan de hand van bijkomende stukken onderbouwde – betoog van verzoekster betreft, merkt de Raad evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de gegevens en stukken die verzoekster hem voorheen niet overmaakte en die zij nu in het kader van haar verzoekschrift bij de Raad voor het eerst aanbrengt. Deze gegevens en stukken kunnen niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De Raad benadrukt ook dat een vreemdeling die vraagt om in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn aanvraag zelf met alle dienstige gegevens en overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder in beginsel enkel toe de aangebrachte gegevens en stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager zelf in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden. Verzoekster maakt haar betoog niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet is overgaan tot het inwinnen van bijkomende inlichtingen, tot het uitnodigen van verzoekster tot het neerleggen van bijkomende stukken of tot het voeren van een onderzoek naar de verklaringen van derden of van de financiële instelling waarvan zij een attest voorlegde.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.2.4. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur – waaronder het door verzoekster ingeroepen “benaarstigingsbeginsel” – miskend werd.

2.2.5. Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu refereert verzoekster naar de band die ze heeft met haar zoon, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoekster weerlegt de motivering in de bestreden beslissing niet dat zij in gebreke bleef op afdoende wijze aan te tonen dat zij ten laste valt van haar zoon. Het komt de Raad als annulatierechter verder niet toe om in de plaats van het bestuur de thans door verzoekster nieuw aangebrachte gegevens en stukken waaruit volgens haar alsnog moet blijken dat zij ten laste is, te beoordelen. Verzoekster zelf beperkt er zich bij de uiteenzetting van haar grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM ook toe te stellen dat zij wenst samen te leven met haar zoon en dat de bestreden beslissing haar verhindert haar gezins- of familieleven met haar zoon uit te oefenen. Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het evenwel in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoekster blijft in gebreke te duiden waarom in haar concrete geval, en in het licht van voormelde rechtspraak, wel degelijk enig gezins- of familieleven dient te worden weerhouden dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien alsnog enig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient te worden weerhouden, dient te worden vastgesteld dat verzoekster door louter te stellen dat zij ervoor opteert met haar zoon samen te leven in geen geval aantoonde dat verweerder een op hem uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou miskennen of dat de bestreden beslissing een niet-gerechtigde inmenging uitmaakt in dit eventuele gezinsleven. Het kan in dit verband volstaan op te merken dat verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat een gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige redenen zijn die haar verhinderen een gezinsleven in haar land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Zij wist ook dat zij voordien enkel werd toegelaten België binnen te komen en hier te verblijven voor een duur van minder dan drie maanden teneinde haar familie te bezoeken, doch dat van haar werd verwacht dat zij voor het einde van deze termijn vrijwillig het land zou verlaten. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haecq (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De Raad wijst er verder ook op dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoekster alsnog wordt toegelaten tot een verblijf in het Rijk indien zij de nodige bewijzen voorlegt aan het bestuur dat zij ten laste is van haar in België verblijvende zoon.

In deze omstandigheden wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangetoond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS